Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

3. února 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Veřejné zakázky – Zadávací řízení – Směrnice 2014/24/EU – Článek 2 odst. 1 bod 4 – Veřejný zadavatel – Veřejnoprávní subjekty – Pojem – Národní sportovní federace – Uspokojování potřeb obecného zájmu – Dohled nad řízením federace ze strany veřejnoprávního subjektu“

Ve spojených věcech C-155/19 a C-156/19,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie) ze dne 17. ledna 2019, došlými Soudnímu dvoru dne 22. února 2019, v řízeních

**Federazione Italiana Giuoco Calcio (FIGC),**

**Consorzio Ge.Se.Av. S. c. arl**

proti

**De Vellis Servizi Globali Srl,**

za přítomnosti:

**Consorzio Ge.Se.Av. S. c. arl,**

**Comitato Olimpico Nazionale Italiano (CONI),**

**Federazione Italiana Giuoco Calcio (FIGC),**

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda senátu, N. Piçarra, D. Šváby (zpravodaj), S. Rodin a K. Jürimäe, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: R. Schiano, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 1. července 2020,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Federazione Italiana Giuoco Calcio (FIGC) L. Medugnem a L. Mazzarelli, avvocati,

* Jednací jazyk: italština.

– za Consorzio Ge.Se.Av. S. c. arl V. Di Martino, avvocato,

– za De Vellis Servizi Globali Srl D. Lipanim, A. Catricalou, F. Sbranou a S. Grillem, avvocati,

– za Comitato Olimpico Nazionale Italiano (CONI) S. Fidanziou a A. Gigliolou, avvocati,

– za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s D. Del Gaizem, avvocato dello Stato,

– za Evropskou komisi G. Gattinarou a P. Ondrůškem, jakož i L. Haasbeek, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 1. října 2020,

vydává tento

## Rozsudek

1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 2 odst. 1 bodu 4 písm. a) a c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES (Úř. věst. 2014, L 94, s. 65).

2 Tyto žádosti byly podány v rámci dvou sporů mezi Federazione Italiana Giuoco Calcio (Italská fotbalová federace, dále jen „FIGC“) a Consorzio Ge.Se.Av. S. c. arl (dále jen „Consorzio“) se společností De Vellis Servizi Globali Srl ve věci zadání zakázky společnosti Consorzio.

### Právní rámec

#### *Unijní právo*

3 Článek 2 odst. 1 bod 4 směrnice 2014/24 stanoví:

„Pro účely této směrnice se použijí následující definice:

[…]

4. ‚veřejnoprávními subjekty‘ se rozumějí subjekty se všemi těmito vlastnostmi:
   a) jsou založeny za zvláštním účelem spočívajícím v uspokojování potřeb obecného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu;
   b) mají právní subjektivitu; a
   c) jsou financovány převážně státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty; nebo podléhají řídicímu dohledu těchto orgánů nebo subjektů; nebo je v jejich správním, řídícím nebo dozorčím orgánu více než polovina členů jmenována státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty“.

## *Italské právo*

### *Zákon o veřejných zakázkách*

4 Článek 3 odst. 1 písm. d) decreto legislativo n. 50 – Codice dei contratti pubblici (legislativní nařízení č. 50, jímž byla kodifikována zákonná úprava veřejných zakázek) ze dne 18. dubna 2016 (běžný doplněk GURI č. 91 ze dne 19. dubna 2016, dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), stanoví:

„Pro účely tohoto zákona se rozumí

[…]

d) ‚veřejnoprávním subjektem‘ jakýkoli subjekt, i když má právní formu společnosti, jejichž demonstrativní výčet je obsažen v příloze IV:
   1) jsou založeny za zvláštním účelem spočívajícím v uspokojování potřeb obecného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu;
   2) mají právní subjektivitu,

      a
   3) jsou financovány převážně státem, regionálními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty; nebo jejich řízení podléhá dohledu těchto orgánů nebo subjektů; nebo je v jejich správním, řídícím nebo dozorčím orgánu více než polovina členů jmenována státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty.“

### *Nařízení s mocí zákona č. 220*

5 Článek 1 decreto-legge n. 220 – Disposizioni urgenti in materia di giustizia sportiva (nařízení s mocí zákona č. 220 o naléhavých opatřeních týkajících se sportu) ze dne 19. srpna 2003 (GURI č. 192 ze dne 20. srpna 2003), které bylo po změnách přeměněno na zákon prostřednictvím článku 1 legge n. 208 (zákon č. 208) ze dne 17. října 2003 (GURI č. 243 ze dne 18. října 2003), stanoví:

„1. Republika uznává a podporuje autonomii národního sportovního práva jakožto projevu mezinárodního sportovního práva v působnosti Mezinárodního olympijského výboru.

2. Vztahy mezi sportovním právem a právem Republiky se řídí zásadou autonomie, s výjimkou subjektivních situací spojených se sportovním právem, které jsou relevantní z hlediska právního řádu Republiky“.

### *Legislativní nařízení č. 242*

6 Článek 1 decreto legislativo n. 242 – Riordino del Comitato olimpico nazionale italiano-CONI, a norma dell’articolo 11 della legge 15 marzo 1997, n° 59 (legislativní nařízení č. 242 o reorganizaci italského národního olympijského výboru-CONI, v souladu s článkem 11 zákona č. 59 ze dne 15. března 1997) ze dne 23. července 1999 (GURI č. 176 ze dne 29. července 1999), ve znění použitelném na spory v původním řízení (dále jen „legislativní nařízení č. 242“), zní takto:

„1. [Comitato Olimpico Nazionale Italiano (italský národní olympijský výbor), dále jen „CONI“] má právní subjektivitu podle veřejného práva, sídlo v Římě a podléhá dohledu Ministero per i Beni e le Attività Culturali (ministerstvo kultury a kulturního dědictví, Itálie).“

7 Článek 2 odst. 1 uvedeného legislativního nařízení uvádí:

„CONI […] dodržuje zásady mezinárodního sportovního práva v souladu s rozhodnutími a pokyny Mezinárodního olympijského výboru, dále jen [‚MOV']. Odpovídá za organizaci a posilování národního sportu, a zejména za přípravu sportovců a zavádění vhodných prostředků pro olympijské hry a všechny ostatní národní či mezinárodní sportovní události týkající se olympijské přípravy. V rámci sportovního práva […] rovněž přijímá opatření, jejichž cílem je předcházet a zamezit používání látek, které mění přirozenou tělesnou výkonnost sportovců při sportovních aktivitách, a podporuje co největší rozmach provozování sportu […] v rámci stanoveném decreto del Presidente della Repubblica n. 616 (nařízení prezidenta republiky č. 616) ze dne 24. července 1977. […]"

8 Článek 4 odst. 1 a 2 téhož legislativního nařízení stanoví:

„1. Národní rada se skládá z:

a) předsedy CONI, který zasedá v jejím čele;

b) předsedů národních sportovních federací;

c) italských členů MOV;

d) sportovců a trenérů reprezentujících národní sportovní federace a přidružené svazy sportovních disciplín za předpokladu, že jim nikdy nebyla pozastavena sportovní činnost formou sankce za jakékoliv užití látek, které mění přirozenou tělesnou výkonnost při sportovních aktivitách;

[…]

2. Zástupci [národních sportovních] federací v oblasti olympijských sportů musí v Národní radě CONI tvořit většinu hlasujících."

9 Článek 5 legislativního nařízení č. 242 stanoví:

„1. Národní rada v souladu s rozhodnutími a pokyny MOV podporuje šíření olympijské myšlenky a upravuje a koordinuje národní sportovní činnost, přičemž za tím účelem harmonizuje činnosti vyvíjené národními sportovními federacemi a národními sportovními svazy sportovních disciplín.

[…]

2. Národní rada má tyto úkoly:

a) schvaluje stanovy a ostatní normativní akty spadající do její pravomoci, jakož i pokyny, kterými se řídí výklad a uplatňování platných norem;

b) stanoví základní zásady, které musí za účelem uznání pro sportovní účely splňovat stanovy národních sportovních federací, přidružených svazů sportovních disciplín, subjektů zaměřených na propagaci sportu a sportovních sdružení a společností;

c) rozhoduje o uznání národních sportovních federací, sportovních společností a sdružení, subjektů zaměřených na propagaci sportu, veřejně prospěšných spolků a jiných svazů sportovních disciplín přidružených ke CONI a federacím, pro sportovní účely, a to na základě kritérií stanovených ve stanovách […];

[…]

e) stanoví kritéria a postupy pro výkon kontroly ze strany národních sportovních federací, přidružených svazů sportovních disciplín a uznaných subjektů zaměřených na podporu sportu;

[…]

eb) rozhoduje na návrh Národní komise o nařízení nucené správy národních sportovních federací nebo přidružených svazů sportovních disciplín v případě závažných nesrovnalostí v řízení nebo závažných porušení sportovního práva ze strany řídících orgánů, v případě, že byla konstatována nefunkčnost těchto orgánů nebo že není zaručeno řádné zahajování a průběh sportovních soutěží;

[…]“

10 Článek 6 odst. 1 tohoto legislativního nařízení stanoví:

„Národní komise je složena z:

a) předsedy CONI, který zasedá v jejím čele;

b) italských členů MOV;

c) deseti zástupců národních sportovních federací a přidružených svazů sportovních disciplín;

[…]“

11 Článek 7 uvedeného legislativního nařízení zní následovně:

„1. Národní komise vykonává funkce generálního ředitelství v oblasti správní a řídící činnosti CONI vymezováním jejich cílů a programů a ověřováním souladu výsledků s vydanými pokyny.

2. Národní rada má tyto úkoly:

[…]

e) na základě kritérií a podmínek stanovených v souladu s čl. 5 odst. 2 písm. e) vykonává kontrolní pravomoc nad národními sportovními federacemi, přidruženými svazy sportovních disciplín a uznanými subjekty zaměřenými na propagaci sportu, pokud jde o pravidelnou organizaci soutěží, olympijskou přípravu, sportovní činnost provozovanou na vrcholové úrovni a využívání finančních podpor uvedených v písm. d) tohoto odstavce;

f) navrhuje Národní radě nařízení nucené správy národních sportovních federací nebo přidružených svazů sportovních disciplín v případě závažných pochybení v řízení nebo závažných porušení sportovního práva ze strany řídících orgánů, nebo v případě, že byla konstatována nefunkčnost těchto orgánů nebo že nebyly dodrženy požadavky dané právními předpisy k zajištění řádného zahajování a průběhu národních sportovních soutěží;

[…]“

12 Článek 15 odst. 1 až 6 téhož legislativního nařízení stanoví:

„1. Národní sportovní federace a přidružené svazy sportovních disciplín vykonávají sportovní činnost v souladu s rozhodnutími a pokyny MOV, mezinárodních federací a CONI, jakož i s ohledem na veřejnou povahu určitých kategorií činností uvedených ve stanovách CONI. Těchto činností se účastní

sportovní společnosti a sdružení a rovněž individuální členové, avšak posledně uvedení pouze v případech stanovených ve stanovách národních sportovních federací a přidružených svazů sportovních disciplín ve vztahu k dané konkrétní činnosti.

2. Národní sportovní federace a přidružené svazy sportovních disciplín mají povahu sdružení s právní subjektivitou podle soukromého práva. Jejich cílem není dosahování zisku a podléhají ustanovením občanského zákoníku a ustanovením přijatým k jeho provedení, nestanoví-li toto nařízení jinak.

3. Rozvahy národních sportovních federací a přidružených svazů sportovních disciplín každoročně schvaluje orgán federace a Národní komise CONI. V případě negativního stanoviska auditorů federace nebo přidruženého svazu nebo v případě, že Národní komise CONI rozvahu neschválí, musí být svoláno shromáždění společností a sdružení, které o schválení rozvahy rozhodne.

4. Shromáždění, které volí řídící orgány, schvaluje orientační rozpočtové programy správního orgánu, které jsou předkládány ke kontrole shromáždění na konci každého období čtyř let a mandátu, ve vztahu k nimž byly schváleny.

5. Národní rada uznává pro sportovní účely národní sportovní federace a přidružené svazy sportovních disciplín.

6. Přiznání právní subjektivity podle soukromého práva novým národním sportovním federacím a přidruženým svazům sportovních disciplín se řídí decreto del Presidente della Repubblica n. 361 (nařízení prezidenta republiky č. 361) ze dne 10. února 2000, a to po předchozím uznání pro sportovní účely Národní radou.

[…]“

13 Článek 16 odst. 1 legislativního nařízení č. 242 stanoví:

„Národní sportovní federace a přidružené svazy sportovních disciplín se řídí ustanoveními stanov a vnitřních předpisů na základě zásady vnitřní demokracie a zásady rovné účasti všech osob na sportovní činnosti a v souladu s národním a mezinárodním sportovním právem.“

*Stanovy CONI*

14 Článek 1 stanov CONI uvádí:

„1. [CONI] je konfederací národních sportovních federací […] a přidružených svazů sportovních disciplín […]

2. CONI je disciplinární, regulační a řídící orgán pro sportovní činnosti, považované za zásadní složku tělesného a duševního rozvoje jednotlivce a nedílnou součást národní výchovy a kultury. […]“

15 Článek 6 stanov CONI stanoví:

„1. Národní rada, která je nejvyšším reprezentativním orgánem italského sportu, šíří olympijskou myšlenku, zajišťuje činnosti nezbytné pro olympijskou přípravu, reguluje a koordinuje národní sportovní činnost a slaďuje činnost národních sportovních federací a přidružených svazů sportovních disciplín.

[…]

4. Národní rada:

[…]

b) stanoví základní zásady, které musí za účelem uznání pro sportovní účely splňovat stanovy národních sportovních federací, přidružených svazů sportovních disciplín, subjektů zaměřených na propagaci sportu, veřejně prospěšných spolků a sportovních sdružení a společností, a přijímá řád sportovního soudnictví, který musí dodržovat všechny národní sportovní federace a přidružené svazy sportovních disciplín;

c) rozhoduje o uznání pro sportovní účely národních sportovních federací, přidružených svazů sportovních disciplín, subjektů zaměřených na propagaci sportu a veřejně prospěšných spolků, a to na základě kritérií stanovených ve stanovách a rovněž za tímto účelem s přihlédnutím k reprezentaci a olympijské povaze sportu, k případnému uznání MOV a ke sportovním zvyklostem dané disciplíny;

[…]

e) stanoví kritéria a postupy pro výkon kontroly CONI nad národními sportovními federacemi, přidruženými svazy sportovních disciplín a v jednotlivých sportovních oblastech nad uznanými subjekty zaměřenými na propagaci sportu;

e1) za účelem zajištění řádné organizace sportovních soutěží stanoví kritéria a postupy pro kontroly ze strany federací nad [přidruženými] sportovními společnostmi a pro náhradní kontroly ze strany CONI v případě prokázaných nedostatků kontrol prováděných národními sportovními federacemi;

[…]

f1) rozhoduje na návrh Národní komise o nařízení nucené správy národních sportovních federací a přidružených svazů sportovních disciplín v případě závažných pochybení v řízení nebo závažných porušení sportovního práva ze strany řídících orgánů, v případě, že byla konstatována nefunkčnost těchto orgánů nebo že není zaručeno řádné zahajování a průběh národních sportovních soutěží;

[…]“

16 Článek 7 odst. 5 stanov CONI stanoví:

„Národní komise:

[…]

e) na základě kritérií a postupů stanovených Národní radou vykonává kontrolu nad národními sportovními federacemi ve vztahu k veřejným aspektům jejich činnosti, a to zejména ve vztahu k řádné organizaci soutěží, olympijské přípravě, sportovním činnostem provozovaným na vrcholové úrovni a využití poskytnutých finančních podpor, a stanovuje kritéria pro udělování finančních podpor federacím;

[…]

f) podává Národní radě návrh na nařízení nucené správy národních sportovních federací a přidružených svazů sportovních disciplín v případě závažných pochybení v řízení nebo závažných porušení sportovního práva ze strany řídících orgánů, v případě, že byla konstatována nefunkčnost

těchto orgánů nebo že národní sportovní federace nezavedly regulační postupy či nenařídily nucenou správu příslušných vnitřních orgánů za účelem zajištění řádného zahajování a průběhu národních sportovních soutěží;

[…]

g2) schvaluje rozpočet a související programy činnosti, jakož i roční rozvahu národních sportovních federací a přidružených svazů sportovních disciplín;

[…]

h1) jmenuje auditory zastupující CONI v národních sportovních federacích a přidružených svazů sportovních disciplín, jakož i v regionálních výborech CONI;

[…]

l) schvaluje pro sportovní účely stanovy, předpisy k provedení stanov, předpisy sportovního soudnictví a antidopingové předpisy národních sportovních federací a přidružených svazů sportovních disciplín po posouzení jejich souladu se zákonem, stanovami CONI, základními zásadami, pokyny a kritérii stanovenými Národní radou, přičemž je případně zašle zpět ve lhůtě 90 dnů národním sportovním federacím a přidruženým svazům sportovních disciplín k provedení nezbytných změn;

[…]“

17 Článek 20 odst. 4 stanov CONI zní takto:

„Národní sportovní federace vykonávají sportovní činnost a související propagační činnosti v souladu s rozhodnutími a pokyny MOV a CONI rovněž s ohledem na veřejnou povahu některých aspektů této činnosti. V rámci sportovního práva požívají národní sportovní federace technické, organizační a řídící autonomie pod dohledem CONI.“

18 Podle článku 21 stanov CONI platí, že:

„1. CONI uznává národní sportovní federace, které splňují podmínky:

a) provádění sportovní činnosti na vnitrostátním území a na mezinárodní úrovni, včetně účasti v soutěžích a provádění vzdělávacích programů pro sportovce a trenéry;

b) členství v mezinárodní federaci uznané MOV, pokud existuje, a řízení činnosti v souladu s olympijskou chartou a pravidly mezinárodní federace, ke které náleží;

c) právní a správní režim vycházející ze zásady vnitřní demokracie a účasti žen a mužů na sportovní činnosti za podmínek rovnosti a rovných příležitostí, jakož i při dodržování rezolucí a směrnic MOV a CONI;

d) volebních postupy a složení řídících orgánů v souladu s ustanoveními čl. 16 odst. 2 [legislativního nařízení č. 242].

[…]

3. Nesplňuje-li uznaná národní sportovní federace podmínky stanovené v odstavci 1 výše, rozhodne Národní rada CONI o odnětí uděleného uznání.“

19 Článek 22 stanov CONI stanoví:

„1. Stanovy národních sportovních federací musí respektovat základní zásady stanovené Národní radou a zaměřit se zejména na zachování stálé rovnováhy mezi právy a povinnostmi profesionálních a amatérských odvětví, včetně různých kategorií téže sportovní oblasti.

2. Stanovy národních sportovních federací stanoví pravidla pro aktivní a pasivní volební právo sportovců a sportovních trenérů v souladu s doporučeními MOV, jakož i se základními zásadami Národní rady CONI.

[…]

4. Valná hromada druhé úrovně, složená ze zástupců zvolených na regionální úrovni, je povolena v národních sportovních federacích, které mají více než 2 000 sdružení a přidružených společností oprávněných hlasovat.

5. Národní komise má 90 dnů k tomu, aby pro sportovní účely schválila stanovy národních sportovních federací. Za tímto účelem musí posoudit jejich soulad se zákonem, stanovami CONI a základními zásadami stanovenými jeho Národní radou. V případě nesouladu a ve lhůtě 90 dnů od předložení stanov generálnímu sekretariátu vrátí Národní komise tento dokument dotčeným federacím a sdělí jim kritéria, která je třeba dodržet, aby bylo možné provést příslušné změny. Pokud tato lhůta 90 dnů uplyne, aniž k takovému vrácení došlo, považují se stanovy federace za schválené. Pokud národní sportovní federace nezmění své stanovy v uvedeném smyslu, může vnitrostátní komise určit komisaře *ad hoc* a v nejzávažnějších případech po výzvě odejmout uznání.

5a. Stanovy vymezují pravomoci dohledu a kontroly, které mohou federace vykonávat s ohledem na jejich organizační strukturu spolku.

[…]“

20 Článek 23 stanov CONI stanoví:

„1. V souladu s legislativním nařízením č. 242, ve znění pozdějších změn a doplňků, mají veřejnou povahu – vedle činností, u nichž veřejnou povahu stanoví přímo zákon – pouze činnosti národních sportovních federací týkající se přijetí a členství sportovních společností a sdružení, jakož i jednotlivců, zrušení z jakéhokoliv důvodu a změny rozhodnutí o přijetí nebo členství, kontroly řádného průběhu profesionálních sportovních soutěží a mistrovství, využívání veřejných dotací a prevence a postihování dopingu, jakož i činností souvisejících s olympijskou přípravou a přípravou na vysoké výkonnostní úrovni, vzděláváním trenérů a využíváním a správou veřejných sportovních zařízení.

1a. Při výkonu činností veřejné povahy uvedených v odstavci 1 podléhají národní sportovní federace pokynům a kontrole ze strany CONI a jednají v souladu se zásadami nestrannosti a transparentnosti. Veřejná povaha činnosti nijak nemění běžný režim soukromého práva, kterému podléhají jejich individuální jednání, ani související subjektivní právní situace.

1b. Národní komise stanoví kritéria a postupy, které umožňují zajistit soulad rozhodnutí federací s programy CONI, pokud jde o konkurenceschopnost národních reprezentací, ochranu národního sportovního dědictví a jeho specifické identity a nutnost zajistit efektivní vnitřní správu.

2. Národní komise na základě kritérií a podmínek stanovených Národní radou schvaluje rozpočty národních sportovních federací a určuje finanční příspěvky přidělované uvedeným federacím. V tomto ohledu může vymezit zvláštní alokační odvětví a věnovat zvláštní pozornost propagaci sportu u mladých lidí, přípravě olympijských her a sportovní činnosti provozované na vrcholové úrovni.

3. Národní komise dohlíží na řádné fungování národních sportovních federací. V případě závažných nesrovnalostí a zjištění v řízení nebo závažných porušení sportovních předpisů ze strany řídících orgánů, v případě, že byla konstatována nefunkčnost těchto orgánů nebo že není zaručeno řádné zahajování a průběh sportovních soutěží, navrhne Národní komise Národní radě jmenování nuceného správce.“

## Spory v původním řízení a předběžné otázky

21 Společnost De Vellis Servizi Globali byla vyzvána, aby se zúčastnila vyjednávacího řízení zorganizovaného FIGC pro účely zadání služeb přepravy materiálu nezbytných při přesunech národních fotbalových týmů a skladování pro potřeby FIGC v Římě (Itálie) na dobu tří let. Vzhledem k tomu, že zakázka byla na konci tohoto řízení zadána společnosti Consorzio, napadla společnost De Vellis Servizi Globali u Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionální správní soud pro Lazio, Itálie) podmínky průběhu tohoto řízení, přičemž tvrdila, že FIGC musí být považována za veřejnoprávní subjekt ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. d) zákona o veřejných zakázkách, a musí tak respektovat pravidla pro vyhlašování řízení stanovená tímto zákonem.

22 Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionální správní soud pro Lazio) žalobě společnosti De Vellis Servizi Globali vyhověl a zrušil zadání zakázky společnosti Consorzio.

23 Jak FIGC, tak společnost Consorzio podaly proti rozsudku vydanému tímto soudem odvolání ke Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie). Obě zpochybňují předpoklad, podle kterého musí být FIGC považována za „veřejnoprávní subjekt“, čímž zpochybňují i příslušnost správního soudu a skutečnost, že Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionální správní soud pro Lazio) žalobě vyhověl.

24 Předkládající soud uvádí, že k určení, zda jsou italské správní soudy příslušné k rozhodnutí tohoto sporu a zda FIGC byla povinna uplatňovat normy týkající se zadávání veřejných zakázek, je nezbytné nejprve určit, zda může být FICG považována za „veřejnoprávní subjekt“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. d) zákona o veřejných zakázkách, který provádí čl. 2 odst. 1 bod 4 směrnice 2014/24.

25 Konkrétně se předkládající soud na prvním místě táže, zda FIGC splňuje podmínku uvedenou v čl. 2 odst. 1 bodě 4 písm. a) směrnice 2014/24, podle níž se „veřejnoprávním subjektem“ rozumí jakýkoli subjekt založený za zvláštním účelem spočívajícím v uspokojování potřeb obecného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu.

26 V tomto ohledu předkládající soud na jedné straně uvádí, že FIGC je jakožto národní sportovní federace soukromoprávním subjektem s právní subjektivitou, který stát pouze uznává podle procesních schémat pro uznávání právnických osob soukromého práva a jehož veřejnoprávní povaha určitých činností nemění běžný soukromoprávní režim, který se na ni vztahuje. Navíc vzhledem k její schopnosti samofinancování a s ohledem na rozsudek ze dne 15. ledna 1998, Mannesmann Anlagenbau Austria a další (C-44/96, EU:C:1998:4), lze mít za to, že jiné činnosti než úkoly veřejné povahy, které jsou jí svěřeny na základě taxativního výčtu, spadají do rámce jejího obecného soukromoprávního postavení bez ohledu na její povinnost tyto úkoly plnit.

27 Předkládající soud dále vysvětluje, že je rovněž možné mít za to, že tato formální kvalifikace *ex lege* není rozhodující, jelikož národní sportovní federace, které podléhají pravomoci dohledu CONI, jsou ze zákona povinny naplňovat cíle veřejného zájmu, které taxativně vyplývají z článku 23 stanov CONI, dodržovat směrnice a podléhat kontrolám CONI, být uznány ze strany CONI pro sportovní účely, jakož i dodržovat zásady nestrannosti a transparentnosti. Za těchto podmínek je podle předkládajícího soudu možné mít za to, že jakákoli vedlejší činnost, jako jsou služby přepravy materiálu, má operativní povahu ve vztahu k úkolům veřejné povahy, takže vlastně tvoří jejich nedílnou součást.

28 Na druhém místě si předkládající soud, který poukazuje na to, že FIGC nespadá pod první a třetí část alternativy uvedené v čl. 2 odst. 1 bodu 4 písm. c) směrnice 2014/24, klade otázku, zda tato federace splňuje podmínku uvedenou ve druhé části této alternativy, podle níž k tomu, aby subjekt mohl být kvalifikován jako „veřejnoprávní subjekt“, musí jeho řízení podléhat řídícímu dohledu takového orgánu veřejné moci, jako je CONI.

29 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že CONI, který sám podléhá dozoru Ministro per i beni e le attività culturali (ministr kultury a kulturního dědictví) má ve vztahu k takovým národním sportovním federacím, jako je FIGC, různé pravomoci, jako jsou pravomoci uznávat pro sportovní, kontrolní a řídící účely činnosti veřejnoprávní povahy a schvalovat roční rozvahy a nařízení nucené správy.

30 Předkládající soud však také zdůrazňuje, že FIGC může být považována za subjekt, který není pod dominantním vlivem CONI z důvodu, že národní sportovní federace jsou zastoupeny v nejvyšších orgánech CONI a že pravomoci CONI ve vztahu k nim nepředstavují dohled vykonávaný obvykle nad veřejnoprávními subjekty, jelikož schvalování ročních rozvah se omezuje zejména na ověření použití příspěvků z veřejných rozpočtů.

31 Za těchto podmínek se Consiglio di Stato (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru dvě následující předběžné otázky, formulované totožně ve věcech C-155/19 a C-156/19:

„1) a) Může být na základě charakteristik vnitrostátní právní úpravy v oblasti sportovního práva [FIGC] kvalifikována jako veřejnoprávní subjekt, jelikož je založena za zvláštním účelem spočívajícím v uspokojování potřeb obecného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu?

b) Je konkrétně splněn požadavek účelu subjektu v případě [FIGC], i pokud neexistuje formální zakládající akt veřejné správy a navzdory jejímu založení ve formě spolku, z důvodu, že spadá pod odvětvové právo (sportovní) organizované podle veřejnoprávních modelů a je povinna řídit se zásadami a pravidly vypracovanými [CONI] a mezinárodními sportovními organizacemi, a to prostřednictvím uznání pro sportovní účely ze strany tohoto vnitrostátního veřejnoprávního subjektu?

c) Lze navíc tento požadavek považovat za splněný v případě sportovní federace, jako je [FIGC], jež má schopnost samofinancování, ve vztahu k činnosti, která nemá veřejnoprávní povahu, jako je předmětná činnost, anebo je naopak třeba mít za to, že převažuje potřeba zajistit v každém případě použití pravidel týkajících se zadávání veřejných zakázek při zadání jakéhokoliv typu zakázky tímto subjektem třetí osobě?

2) a) Má CONI na základě právních vztahů mezi jím a FIGC […] na posledně uvedenou dominantní vliv s ohledem na své zákonné pravomoci v souvislosti s uznáním společnosti pro sportovní účely, schvalováním ročních rozvah a dohledem nad řízením a řádným fungováním orgánů a nucenou správou federace?

b) Jsou naopak tyto pravomoci nedostatečné k tomu, aby byl splněn požadavek dominantního veřejného vlivu, který je vlastní veřejnoprávnímu subjektu, a to z důvodu kvalifikované účasti předsedů a zástupců sportovních federací v základních orgánech [CONI]?“

32 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 2. dubna 2019 byly věci C-155/19 a C-156/19 spojeny pro účely písemné a ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

## K předběžným otázkám

### *K první otázce*

33 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 2 odst. 1 bod 4 písm. a) směrnice 2014/24 musí být vykládán v tom smyslu, že subjekt pověřený úkoly veřejné povahy, které jsou taxativně vymezeny vnitrostátním právem, může být považován za subjekt založený za zvláštním účelem spočívajícím v uspokojování potřeb obecného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu ve smyslu tohoto ustanovení, i když byl založen nikoli ve formě subjektu veřejné správy, ale ve formě spolku soukromého práva, a i když určité činnosti, u nichž má schopnost samofinancování, nemají veřejnou povahu.

34 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 2 odst. 1 bodu 4 písm. a) až c) směrnice 2014/24 je „veřejnoprávním subjektem“ jakýkoliv subjekt, který je zaprvé založený za zvláštním účelem spočívajícím v uspokojování potřeb obecného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, zadruhé má právní subjektivitu a zatřetí je financován převážně státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty, nebo podléhá řídícímu dohledu těchto orgánů nebo subjektů nebo je v jejich správním, řídícím nebo dozorčím orgánu více než polovina členů jmenována státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty.

35 Soudní dvůr již rozhodl, že tři podmínky uvedené v čl. 2 odst. 1 bodě 4 písm. a) až c) směrnice 2014/24 jsou kumulativní, přičemž tři kritéria uvedená ve třetí podmínce mají alternativní povahu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. září 2013, IVD, C-526/11, EU:C:2013:543, bod 20, a ze dne 5. října 2017, LitSpecMet, C-567/15, EU:C:2017:736, bod 30 a citovaná judikatura).

36 Pokud jde o první z těchto tří podmínek, uvedenou v čl. 2 odst. 1 bodě 4 písm. a) směrnice 2014/24, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že unijní normotvůrce zamýšlel vztáhnout kogentní pravidla veřejných zakázek jen na subjekty založené nebo zřízené za zvláštním účelem spočívajícím v uspokojování potřeb obecného zájmu, který nemá průmyslovou nebo obchodní povahu, a jejichž činnost odpovídá takovým potřebám (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. října 2017, LitSpecMet, C-567/15, EU:C:2017:736, bod 35).

37 V tomto ohledu musí dotyčný subjekt, ať už od svého založení nebo po něm, skutečně zajistit uspokojování potřeb obecného zájmu, přičemž zajištění takových potřeb musí být objektivně zjištěno (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2002, Universale-Bau a další, C-470/99, EU:C:2002:746, bod 63).

38 V projednávaném případě z vysvětlení poskytnutých předkládajícím soudem vyplývá, že v Itálii je činnost obecného zájmu, kterou představuje sport, vykonávána každou z národních sportovních federací v rámci úkolů veřejné povahy, které jsou těmto federacím výslovně svěřeny v čl. 15 odst. 1 legislativního nařízení č. 242 a taxativně vyjmenovány v čl. 23 odst. 1 stanov CONI.

39 V tomto ohledu se zdá, že několik úkolů uvedených v čl. 23 odst. 1 stanov CONI, jako je kontrola řádného průběhu soutěží a mistrovství, prevence a sankcionování dopingu nebo olympijská příprava a příprava na vysoké výkonnostní úrovni, nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, což však přísluší ověřit předkládajícímu soudu. Za těchto okolností, pokud skutečně takové úkoly zajišťuje, splňuje národní sportovní federace podmínku stanovenou v čl. 2 odst. 1 bodu 4 písm. a) směrnice 2014/24.

40 Tento závěr nemůže být zpochybněn na prvním místě skutečností, že FIGC má právní formu spolku soukromého práva, a že její založení tedy nevyplývá z formálního zakládacího aktu veřejné správy.

41 Znění čl. 2 odst. 1 bodu 4 směrnice 2014/24 totiž neobsahuje žádný odkaz na způsoby založení ani na právní formu subjektu. Je třeba připomenout, že pojem „veřejnoprávní subjekt“ musí být vykládán funkčně, nezávisle na formálních podmínkách jeho použití, takže tato nezbytnost brání tomu, aby se rozlišovalo podle formy a právního režimu, pod které dotčený subjekt spadá podle vnitrostátního práva, nebo podle právní formy ustanovení, jimiž je tento subjekt založen či zřízen (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. listopadu 1998, BFI Holding, C-360/96, EU:C:1998:525, bod 62, a ze dne 15. května 2003, Komise v. Španělsko, C-214/00, EU:C:2003:276, body 55 a 56, a ze dne 12. září 2013, IVD, C-526/11, EU:C:2013:543, bod 21 a citovaná judikatura).

42 Na druhém místě je rovněž irelevantní skutečnost, že FIGC vykonává vedle činností obecného zájmu taxativně vyjmenovaných v čl. 23 odst. 1 stanov CONI i jiné činnosti, které představují značnou část všech jejích činností a které jsou samofinancovány.

43 Soudní dvůr již totiž rozhodl, že je bezvýznamné, že subjekt vedle činností určených k uspokojování potřeb obecného zájmu vykonává i jiné činnosti a že uspokojování potřeb obecného zájmu představuje pouze relativně malou část činností skutečně vykonávaných takovým subjektem, pokud tento subjekt nadále zajišťuje potřeby, které je specificky povinen uspokojit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 1998, BFI Holding, C-360/96, EU:C:1998:525, bod 55).

44 Je třeba upřesnit, že za těchto podmínek nemůže mít skutečnost, že národní sportovní federace má schopnost samofinancování, zejména s ohledem na činnosti postrádající veřejnou povahu, které vykonává, jak uvedl generální advokát v bodě 56 svého stanoviska, jakoukoliv relevanci, jelikož taková schopnost samofinancování nemá vliv na svěření úkolů veřejné povahy.

45 Kromě toho ani rozsudek ze dne 15. ledna 1998, Mannesmann Anlagenbau Austria a další, (C-44/96, EU:C:1998:4), neumožňuje dospět k odlišnému závěru.

46 Na jedné straně úvahy uvedené v bodech 20 až 35 tohoto rozsudku jasně ilustrují logiku judikatury připomenuté v bodě 43 tohoto rozsudku, která v podstatě znamená, že pro určení, zda lze určitý subjekt považovat za veřejnoprávní subjekt, je bezvýznamné, že tato entita vykonává jiné činnosti než ty, které jsou určeny k uspokojování potřeb obecného zájmu, i když jsou posledně uvedené činnosti málo významné.

47 Na druhé straně úvahy zahrnuté v bodech 38 až 41 rozsudku ze dne 15. ledna 1998, Mannesmann Anlagenbau Austria a další, (C-44/96, EU:C:1998:4), nejsou relevantní pro účely vyřešení sporu v původním řízení, jehož znaky jsou odlišné od znaků situace popsané v uvedeném rozsudku, a sice situace společnosti založené a většinově vlastněné veřejným zadavatelem za účelem výkonu obchodních činností, na které byly převáděny finanční prostředky plynoucí z činností, které uvedený veřejný zadavatel vykonával za účelem uspokojování potřeb obecného zájmu, které neměly průmyslovou nebo obchodní povahu.

48 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 2 odst. 1 bod 4 písm. a) směrnice 2014/24 musí být vykládán v tom smyslu, že subjekt pověřený úkoly veřejné povahy, které jsou taxativně vymezeny vnitrostátním právem, může být považován za subjekt založený za zvláštním účelem spočívajícím v uspokojování potřeb obecného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu ve smyslu tohoto ustanovení, i když byl založen nikoli ve formě subjektu veřejné správy, ale ve formě spolku soukromého práva, a i když určité činnosti, u nichž má schopnost samofinancování, nemají veřejnou povahu.

*K druhé otázce*

49 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda druhá část alternativy uvedené v čl. 2 odst. 1 bodě 4 písm. c) směrnice 2014/24 musí být vykládána v tom smyslu, že řízení národní sportovní federace musí být považováno za podléhající řídícímu dohledu orgánu veřejné moci, a to s ohledem na pravomoci, které jsou tomuto orgánu svěřeny vůči takové federaci, a dále s ohledem na skutečnost, že základní orgány uvedeného orgánu jsou složeny převážně ze zástupců všech národních sportovních federací.

50 V tomto ohledu je třeba připomenout, že alternativní kritéria uvedená v čl. 2 odst. 1 bodě 4 písm. c) směrnice 2014/24, jak jsou připomenuta v bodě 34 tohoto rozsudku, odrážejí úzkou závislost subjektu na státu, regionálních nebo místních orgánech nebo jiných veřejnoprávních subjektech, a že pokud jde konkrétně o kritérium kontroly řízení, je taková kontrola založena na zjištění aktivní kontroly řízení dotčeného subjektu, která může vést k závislosti na orgánech veřejné moci, která je rovnocenná závislosti existující v případě, že je splněno jedno z dalších dvou alternativních kritérií, což umožňuje orgánům veřejné moci ovlivňovat rozhodování uvedeného subjektu v oblasti veřejných zakázek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2003, Adolf Truley, C-373/00, EU:C:2003:110, body 68, 69 a 73, jakož i citovaná judikatura).

51 Následná kontrola tak v zásadě nesplňuje toto kritérium, jelikož neumožňuje orgánům veřejné moci ovlivňovat rozhodnutí dotčeného subjektu v oblasti veřejných zakázek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. září 2013, IVD, C-526/11, EU:C:2013:543, bod 29 a citovaná judikatura).

52 V projednávaném případě z vnitrostátní právní úpravy a zejména z ustanovení článku 1 nařízení s mocí zákona č. 220 ve spojení s čl. 2 odst. 1 a čl. 5 odst. 1 legislativního nařízení č. 242, jakož i z čl. 1 odst. 2 a čl. 6 odst. 1 stanov CONI vyplývá, že CONI jakožto disciplinární, regulační a řídící orgán pro sportovní aktivity plní především úkol v rámci autonomie sportovního práva a při dodržení zásad mezinárodního sportovního práva organizovat a posilovat národní sport, konkrétně přípravu sportovců a zavádění vhodných prostředků pro olympijskou přípravu, přijímání antidopingových opatření a podporu co největšího šíření provozování sportu. Národní rada CONI, jako nejvyšší reprezentativní orgán italského sportu, za tímto účelem šíří olympijskou myšlenku, zajišťuje činnost nezbytnou pro olympijskou přípravu, reguluje a koordinuje národní sportovní činnost a slaďuje mimo jiné činnost národních sportovních federací.

53 CONI je tak podle všeho tím, že vykonává především regulační a koordinační funkci, zastřešující organizací, jejímž cílem je především adresovat národním sportovním federacím společná sportovní, etická a strukturální pravidla tak, aby bylo provozování sportu upraveno harmonizovaným způsobem v souladu s mezinárodními pravidly, zejména v rámci soutěží a přípravy olympijských her. V tomto ohledu je ostatně třeba uvést, že podle čl. 7 odst. 2 písm. e) legislativního nařízení č. 242 se kontrola CONI nad těmito federacemi podle všeho podstatně omezuje na oblasti řádné organizace soutěží, olympijské přípravy, sportovní činnosti provozované na vrcholové úrovni a využívání finančních podpor, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

54 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru naproti tomu nevyplývá, že CONI má za úkol regulovat podrobnosti každodenní sportovní praxe nebo zasahovat do konkrétního řízení národních sportovních federací a do vztahů, které udržují, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 29 svého stanoviska, se základními strukturami tvořenými kluby, sdruženími a jinými veřejnoprávními či soukromoprávními subjekty, jakož i s každým jednotlivcem, který si přeje provozovat sport.

55 Tato definice úlohy a poslání CONI je podle všeho potvrzena v čl. 20 odst. 4 stanov CONI, podle kterého národní sportovní federace, i když jsou povinny vykonávat sportovní činnost a související propagační činnosti v souladu s rozhodnutími a pokyny MOV a CONI, požívají pod dohledem CONI technické, organizační a řídící autonomie v rámci sportovního práva. S výjimkou oblastí, ve kterých je CONI oprávněn zasahovat a vykonávat kontrolu, mají tak tyto federace podle všeho rozsáhlou

autonomii, pokud jde o jejich vlastní řízení a řízení jednotlivých aspektů sportovní disciplíny, za kterou jsou odpovědné, přičemž jejich vztah s CONI se na první pohled omezuje na dodržování obecných pokynů a pravidel stanovených CONI. Článek 15 odst. 4 legislativního nařízení č. 242 ostatně uvádí, že schválení a kontrolu orientačních rozpočtových programů správního orgánu provádí shromáždění dotčeného národní sportovní federace, což opět svědčí o tom, že uvedené federace mají plnou řídící autonomii.

56 Za takové situace, která je s ohledem na značnou rozmanitost řešení zvolených v různých členských státech vlastní italskému sportovnímu právu, je třeba mít za to, že orgány veřejné správy pověřené v podstatě stanovováním pravidel v oblasti sportu, ověřováním jejich řádného uplatňování a zasahováním pouze na úrovni organizace závodů a olympijské přípravy, aniž upravuje organizaci a praxi v každodenním pořádání různých sportovních disciplín, nemůže být na první pohled považována za hierarchický orgán schopný kontrolovat a řídit národní sportovní federace a to tím méně, že tyto federace požívají řídící autonomie.

57 Řídící autonomie přiznaná národním sportovním federacím v Itálii tedy *a priori* podle všeho hovoří proti tomu, že by měl CONI natolik aktivní kontrolu, že by mohl ovlivňovat řízení takové národní sportovní federace, jako je FIGC, zejména v oblasti zadávání veřejných zakázek.

58 Taková domněnka však může být vyvrácena, pokud je prokázáno, že ve skutečnosti různé pravomoci, kterými je CONI nadána vůči FIGC, mají za následek vytvoření závislosti této federace na CONI natolik, že CONI může ovlivňovat rozhodnutí uvedené federace v oblasti veřejných zakázek. V tomto ohledu duch sportovní soutěže, za jejíž organizaci a konkrétní řízení odpovídají národní sportovní federace, jak bylo uvedeno v bodě 55 tohoto rozsudku, vyžaduje, aby tyto jednotlivé pravomoci CONI nebyly chápány v příliš technickém pojetí, ale aby byly vykládány spíše věcně než formalisticky.

59 Je tedy na předkládajícím soudu, aby přezkoumal, zda z jednotlivých pravomocí svěřených CONI ve vztahu k FIGC jako celku vyplývá existence závislosti doprovázená takovou možností vlivu. Tento přezkum sice přísluší výlučně předkládajícímu soudu, Soudní dvůr však při rozhodování o předběžné otázce může případně podat upřesnění, aby vnitrostátnímu soudu poskytl vodítko v jeho rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. května 2019, Fundación Consejo Regulador de la Denominación de Origen Protegida Queso Manchego, C-614/17, EU:C:2019:344, bod 37 a citovaná judikatura).

60 Pokud jde zaprvé o pravomoc CONI uznávat národní sportovní federace pro sportovní účely, jak vyplývá z čl. 5 odst. 2 písm. c) a čl. 15 odst. 5 a 6 legislativního nařízení č. 242, jakož i z čl. 6 odst. 4 písm. b) a c) stanov CONI, je třeba uvést, že CONI si v tomto rámci přeje uplatnit obecnou právní úpravu, která je podle písemného vyjádření italské vlády společná pro každé sportovní asociativní uskupení, které si zároveň přeje získat právní subjektivitu nebo které je závislé, i když jen z malé části, na veřejných příspěvcích. Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru dále vyplývá, že uznání CONI je pouze předběžnou etapou, která se týká výlučně procesu uznávání pro sportovní účely, přičemž všechny tyto federace jsou jednotně uznávány v souladu s pravidly a podmínkami stanovenými platnou italskou právní úpravou, v daném případě nařízením prezidenta republiky č. 361 ze dne 10. února 2000.

61 Kromě toho z ustanovení čl. 6 odst. 4 písm. c) ve spojení s čl. 21 odst. 1 stanov CONI vyplývá, že s výhradou ověření předkládajícím soudem se kritéria, na jejichž základě je uznání přiznáno, nijak netýkají aspektů řízení dotyčné federace, ale týkají se obecných podmínek, které musí splňovat každá národní sportovní federace v oblasti sportu a organizace, jakož i dodržování pravidel a základních zásad, jako je zásada vnitřní demokracie nebo zásada rovnosti žen a mužů a rovných příležitostí. Se stejnou logikou může být uznání národní sportovní federace odvoláno Národní radou CONI na základě čl. 21 odst. 3 stanov CONI pouze v případě, že dotčená federace již nesplňuje podmínky stanovené v čl. 21 odst. 1 těchto stanov.

62 Je pravda, jak uvedl generální advokát v bodě 71 svého stanoviska, že proces uznávání je podle všeho na základě ustanovení čl. 5 odst. 2 písm. b) legislativního nařízení č. 242 ve spojení s čl. 6 odst. 4 písm. b) stanov CONI spojen s přezkumem souladu stanov dané národní sportovní federace se základními zásadami vymezenými Národní radou CONI. Výraz „základní zásady“ ve spojení se zásadami, které musí splňovat ustanovení stanov a předpisů těchto federací na základě čl. 16 odst. 1 legislativního nařízení č. 242, jakož i čl. 21 odst. 1 písm. c) a čl. 22 odst. 1 až 3 stanov CONI, však podle všeho potvrzuje, že Národní rada CONI může vymezit pouze organizační pravidla vycházející ze zásady vnitřní demokracie, která musí stanovy uvedených federací dodržovat, aniž je schopna jim ukládat podrobná a komplexní pravidla řízení.

63 Vzhledem k tomu, že zásah CONI se omezuje na stanovení základních zásad za účelem harmonizace obecných pravidel, kterým podléhají všechny národní sportovní federace, a na zajištění toho, aby tyto federace byly provozuschopné ve sportovní disciplíně, za kterou jsou odpovědné, na vnitrostátní a mezinárodní úrovni tím, že sledují cíle stanovené zákonem a přijímají stanovy a pravidla, které jsou v souladu s tímto zákonem a se zásadou vnitřní demokracie, se *prima facie* nezdá, že by předchozí uznání FIGC pro sportovní účely samo o sobě umožňovalo CONI, aby následně vykonával aktivní kontrolu nad řízením této federace do té míry, že by mohl ovlivňovat rozhodnutí této federace v oblasti veřejných zakázek.

64 Pokud jde zadruhé o pravomoc CONI stanovenou v čl. 5 odst. 2 písm. a) a čl. 15 odst. 1 legislativního nařízení č. 242, jakož i v čl. 20 odst. 4 a v čl. 23 odst. 1a a 1b stanov CONI, přijmout vůči italským sportovním federacím pokyny, rozhodnutí, směrnice a instrukce týkající se výkonu sportovní činnosti, kterou tyto federace podporují, přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda – jak to během jednání tvrdily FIGC, CONI a italská vláda – je cílem všech těchto norem ukládat národním sportovním federacím globální, obecná a abstraktní pravidla nebo obecné pokyny týkající se veřejných aspektů sportovní organizace, takže CONI, když tak činí, aktivně nezasahuje do řízení těchto federací do té míry, že by mohl ovlivnit jejich rozhodnutí v oblasti veřejných zakázek, nebo naopak zda je CONI v postavení, kdy může uvedené federace podrobit velmi podrobným pravidlům řízení a stanovit jim určitý směr řízení, zejména pokud jde o zadávání veřejných zakázek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. února 2001, Komise v. Francie, C-237/99, EU:C:2001:70, body 50 až 52 a 57).

65 Pokud jde zatřetí o pravomoc CONI schvalovat pro sportovní účely stanovy národních sportovních federací, je třeba uvést, že při výkonu této pravomoci, jak vyplývá z čl. 7 odst. 5 písm. l) a čl. 22 odst. 5 stanov CONI, může CONI posoudit soulad stanov těchto federací pouze se zákonem, jeho stanovami a základními zásadami, které stanoví. Za těchto podmínek přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda CONI mohl při schvalování stanov uložit FIGC takové změny, jako je omezení její řídící autonomie, či při posuzování stanov odvolat své uznání FIGC z důvodu, že FIGC nepřijala změny, jejichž cílem by bylo omezení její řídící autonomie, nebo jí uložit předem určené jednání v oblasti řízení.

66 Pokud jde začtvrté o pravomoc CONI schvalovat roční rozvahy a rozpočty národních sportovních federací, která je upravena v čl. 15 odst. 3 legislativního nařízení č. 242, jakož i v čl. 7 odst. 5 písm. g2) a v čl. 23 odst. 2 stanov CONI, je na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda v tomto ohledu může CONI provádět pouze čistě účetní kontrolu rozvah a vyrovnanosti rozpočtu, což by neznamenalo existenci aktivní kontroly nad řízením těchto federací (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. února 2001, Komise v. Francie, C-237/99, EU:C:2001:70, bod 53, a ze dne 12. září 2013, IVD, C-526/11, EU:C:2013:543, bod 29), nebo zda se toto ověření týká rovněž stávajícího řízení uvedených federací, zejména z hlediska přesnosti údajů, bezvadnosti, hledání úspor, rentability a racionality, což prokazuje aktivní kontrolu nad řízením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2003, Adolf Truley, C-373/00, EU:C:2003:110, bod 73).

67 Pokud jde konkrétně o schválení rozvah, předkládající soud musí ověřit, že jediná „sankce“ spojená s tím, že CONI neschválil rozvahy, spočívá v nezveřejnění těchto rozvah. Takové indicie směřují k prokázání neexistence donucovací pravomoci CONI vůči národním sportovním federacím v tomto ohledu.

68 Pokud jde o schválení rozpočtu, přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda – jak vyplývá z vysvětlení poskytnutých CONI na jednání – o svém rozpočtu rozhodují *in fine* národní sportovní federace, aniž CONI může bránit jeho přijetí, a může tak v tomto ohledu kontrolovat řízení těchto federací, což by opět svědčilo o neexistenci donucovací pravomoci CONI.

69 Pokud jde o pravomoc CONI uvedenou v čl. 23 odst. 2 stanov CONI, určovat finanční příspěvky přidělované národním sportovním federacím a vymezit konkrétní alokační odvětví pro tyto příspěvky, bude na předkládajícím soudu, aby ověřil dopad této pravomoci na konkrétní řízení FIGC, jakož i na schopnost FIGC zachovat kontrolu nad svými rozhodnutími v oblasti zadávání zakázek. V tomto rámci bude muset předkládající soud zohlednit jednak skutečnost, že veřejné příspěvky jsou podle všeho na základě tohoto ustanovení rozdělovány podle velmi obecných kategorií v rámci veřejných aspektů sportovní činnosti, a sice propagace sportu u mladých lidí, příprava na olympijské hry a příprava sportovní činnosti provozované na vrcholové úrovni, a jednak že v konkrétním případě FIGC, jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí a z údajů poskytnutých v průběhu jednání, je veřejné financování této federace v každém případě minoritní vzhledem k tomu, že FICG má významnou schopnost samofinancování.

70 Zapáté, pokud jde o pravomoc CONI jmenovat na základě čl. 7 odst. 5 písm. hl) stanov CONI auditory, kteří jej zastupují v národních sportovních federacích, bude na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda auditoři mohou ovlivňovat politiku řízení této federace, zejména v oblasti veřejných zakázek, vzhledem k tomu, že, jak vyplývá z vyjádření FIGC a CONI, tito auditoři nemají právo veta a nemají žádné právo spojené se zastupováním ani žádnou řídící pravomoc.

71 Zašesté, pokud jde o pravomoc CONI stanovenou v čl. 5 odst. 2 písm. e) legislativního nařízení č. 242, jakož i v čl. 6 odst. 4 písm. e) a e1) a v čl. 7 odst. 5 písm. e) a v čl. 23 odst. 3 stanov CONI, kontrolovat výkon veřejných činností svěřených národním sportovním federacím jakož i obecněji řádné fungování těchto federací, bude na předkládajícím soudu, aby ověřil rozsah těchto kontrol nad řídící autonomií uvedených federací a jejich schopnost rozhodování v oblasti veřejných zakázek. Předkládající soud bude muset zejména ověřit, zda se kontrola řádného fungování národních sportovních federací, jak je uvedeno v bodě 53 tohoto rozsudku, omezuje především na oblasti pravidelné organizace soutěží, olympijské přípravy, sportovní činnosti provozované na vrcholové úrovni a využívání finančních podpor, nebo zda CONI vykonává aktivnější kontrolu nad řízením těchto federací.

72 Pokud jde konkrétně o pravomoc CONI zavést nucenou správu národních sportovních federací v případě závažných pochybení v řízení, závažných porušení sportovního práva, nemožnosti fungování těchto federací nebo problémů s bezvadností sportovních soutěží, bude příslušet předkládajícímu soudu, aby za účelem vyloučení existence aktivní kontroly nad řízením uvedených federací, určil, zda, obdobně jako to tvrdily FIGC, CONI a italská vláda jak ve svých vyjádřeních, tak během jednání, tyto zásahy CONI, které vyplývají z čl. 5 odst. 2 písm. eb) a čl. 7 odst. 2 písm. f) legislativního nařízení č. 242, jakož i čl. 6 odst. 4 písm. f1), čl. 7 odst. 5 písm. f) a čl. 23 odst. 3 stanov CONI, jsou pouhou kontrolou bezvadnosti, a nikoli politikou řízení národních sportovních federací, a že bez ohledu na výjimečnou povahu zavedení nucené správy neznamená výkon této pravomoci trvalou kontrolu nad řízením těchto federací (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. února 2001, Komise v. Francie, C-237/99, EU:C:2001:70, body 55 a 56).

73 Je třeba uvést, jak v podstatě konstatoval generální advokát v bodě 66 svého stanoviska, že pro účely posouzení existence aktivní kontroly CONI nad řízením FIGC a možnosti vlivu CONI na její rozhodování v oblasti veřejných zakázek musí být analýza jednotlivých pravomocí CONI posouzena společně, přičemž je třeba uvést, že tuto existenci může zpravidla odhalit soubor indicií (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. února 2001, Komise v. Francie, C-237/99, EU:C:2001:70, bod 59).

74 Pokud jde o okolnost uvedenou předkládajícím soudem pro případ, že by byl učiněn závěr, že CONI kontroluje řízení takových národních sportovních federací, jako je FIGC, ve smyslu druhé části alternativy uvedené v čl. 2 odst. 1 bodě 4 písm. c) směrnice 2014/24, že tyto federace vykonávají, neboť jsou většinově zastoupeny v hlavních rozhodovacích kolegiálních orgánech CONI podle článků 4 a 6 legislativního nařízení č. 242, vliv na činnost CONI, který tuto kontrolu vyvažuje, je třeba zdůraznit, že tato okolnost je relevantní pouze tehdy, je-li prokázáno, že každá z národních sportovních federací posuzovaná samostatně je schopna vykonávat významný vliv na kontrolu řízení, kterou CONI vůči této federaci vykonává, v důsledku čehož může být tato kontrola zbavena účinku a taková národní sportovní federace tak může znovu začít ovládat své řízení, a to bez ohledu na vliv dalších národních sportovních federací nacházejících se v obdobné situaci.

75 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že druhá část alternativy uvedené v čl. 2 odst. 1 bodě 4 písm. c) směrnice 2014/24 musí být vykládána v tom smyslu, že v případě, kdy národní sportovní federace požívá na základě vnitrostátního práva řídící autonomie, lze mít za to, že řízení této federace podléhá řídícímu dohledu orgánu veřejné moci pouze tehdy, pokud z celkové analýzy pravomocí, kterými je ve vztahu k uvedené federaci tento orgán nadán, vyplývá, že existuje aktivní kontrola řízení, která ve skutečnosti zpochybňuje tuto autonomii do té míry, že umožňuje uvedenému orgánu ovlivňovat rozhodnutí této federace v oblasti veřejných zakázek. Okolnost, že jednotlivé národní sportovní federace vykonávají vliv na činnost dotčeného orgánu veřejné moci z důvodu jejich většinové účasti v hlavních rozhodovacích kolegiálních orgánech takového orgánu veřejné moci, je relevantní pouze tehdy, pokud lze prokázat, že každá z těchto federací posuzovaná samostatně je schopna vykonávat významný vliv na veřejnou kontrolu, kterou tento orgán veřejné moci vůči ní vykonává, v důsledku čehož lze tuto kontrolu zbavit účinku, a taková národní sportovní federace tak může znovu získat kontrolu nad svým řízením, a to bez ohledu na vliv ostatních národních sportovních federací nacházejících se v obdobné situaci.

## K nákladům řízení

76 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) **Článek 2 odst. 1 bod 4 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES musí být vykládán v tom smyslu, že subjekt pověřený úkoly veřejné povahy, které jsou taxativně vymezeny vnitrostátním právem, může být považován za subjekt založený za zvláštním účelem spočívajícím v uspokojování potřeb obecného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu ve smyslu tohoto ustanovení, i když byl založen nikoli ve formě subjektu veřejné správy, ale ve formě spolku soukromého práva, a i když určité činnosti, u nichž má schopnost samofinancování, nemají veřejnou povahu.**

2) **Druhá část alternativy uvedené v čl. 2 odst. 1 bodě 4 písm. c) směrnice 2014/24 musí být vykládána v tom smyslu, že v případě, kdy národní sportovní federace požívá na základě vnitrostátního práva řídící autonomie, lze mít za to, že řízení této federace podléhá řídícímu**

**dohledu orgánu veřejné moci pouze tehdy, pokud z celkové analýzy pravomocí, kterými je ve vztahu k uvedené federaci tento orgán nadán, vyplývá, že existuje aktivní kontrola řízení, která ve skutečnosti zpochybňuje tuto autonomii do té míry, že umožňuje uvedenému orgánu ovlivňovat rozhodnutí této federace v oblasti veřejných zakázek. Okolnost, že jednotlivé národní sportovní federace vykonávají vliv na činnost dotčeného orgánu veřejné moci z důvodu jejich většinové účasti v hlavních rozhodovacích kolegiálních orgánech takového orgánu veřejné moci, je relevantní pouze tehdy, pokud lze prokázat, že každá z těchto federací posuzovaná samostatně je schopna vykonávat významný vliv na veřejnou kontrolu, kterou tento orgán veřejné moci vůči ní vykonává, v důsledku čehož lze tuto kontrolu zbavit účinku, a taková národní sportovní federace tak může znovu získat kontrolu nad svým řízením, a to bez ohledu na vliv ostatních národních sportovních federací nacházejících se v obdobné situaci.**

Podpisy.